

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๓๑/๒๕๖๐

ศาลปกครองกลาง

ศาลจังหวัดสมุทรปราการ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗

คดีนี้เอกชนผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องเทศบาลเมือง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และนาย ป. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สร้างรั้วเหล็กปิดกั้นหน้าที่ดินของผู้ฟ้องคดีและถนนสาธารณะเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี ไม่อาจใช้ทางสาธารณะพิพาทได้ ผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลายครั้ง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการใดๆ ทั้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่ดินพิพาทนี้ศาลปกครองกลางได้เคยมีคำพิพากษาในคดี ที่เอกชนรายหนึ่งได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในข้อเท็จจริงเดียวกันนี้ โดยวินิจฉัยว่าถนนพิพาท เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน และพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง รื้อถอนรั้วเหล็ก ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองก็ไม่ดำเนินการ ทำให้ ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ขอให้ศาลพิพากษาให้รื้อถอนรั้วเหล็กดังกล่าว เห็นว่า คดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นราชการส่วนท้องถิ่น จึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่ต้องจัดให้มีและ บำรุงทางบกและทางน้ำและมีหน้าที่ในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน และสิ่งซึ่งเป็นสาธารณประโยชน์อื่น ซึ่งหน้าที่ในการดูแล รักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน ย่อมต้องหมายความรวมถึงหน้าที่ในการดูแลไม่ให้บุคคลใดขวางกั้นทางสาธารณะนั้นไว้เพื่อประโยชน์ ส่วนตน เพื่อให้ประชาชนได้เข้าใช้ประโยชน์ในที่สาธารณะหรือทางสาธารณะนั้นได้ด้วย กรณีตาม คำฟ้องจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง อันเกิดจากการละเลย ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ คดีนี้ จึงเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง